

Sárospataki

Iskusági Közlöny

.....

Főszerkesztő:	Molnár Pál	Békés László	Felelős szerkesztő:
Martin Miklós	Társzerkesztők: Stephán László	Nagy István	Tóth Ferenc

.....

TARTALOM:

Tóth Ferenc: Megtartó született. — Bakos József: Legyen hát valaki áldott!.. (Vers.) — Martin Miklós: Dr. Révész Kálmán. — Nagy István: Modernség és konzervativizmus. — Stéphan László: A Tükör előtt. (Jaj nekünk!) — Tóth Ferenc: Halálos vágyban. (Vers.) — T. L.: A mi szegényeink. — Bodnár István: Megtérésemért köszöntöm anyám. (Vers.) — Kalmár András: Folytatás. — Martin Miklós - B. L. - Galambos: Könyvek. — Szerkesztői üzenetek. — Hírek.

.....
Megjelenik július és augusztus kivételével havonta egyszer.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Sárospatak. — Kollégium.

Előfizetés:
Egész évre 3.— pengő
Félévre ... 1.50 pengő

.....
XLVII. évfolyam.

December hó.

1931

tása. Ez az igazi Karácsony nagy ténye, melyből az igazi békesség árad és teszi szabaddá az egymás testvérévé született embereket.

A karácsony ünneplése mindaddig, amíg az emberi szívemben nem teljeseedik be ígérete, csak hangulat, mely elszáll a karácsonyfák illatával és fényével. Csak a boldogságban, vagy tűrhetően élő családok kedves emlékezése Hangulateste, melyen néhány rokonszív talán békességre csendül egy egy elhaló hozsánna lány melódiájában, de ugyanakkor a legnagyobb megfélekedezés azoknak táboráról, akik künn dideregnek az élet fagyos és fénytelen éjszakájában.

Deres, hideg mezőkön fáradt emberek járnak, kővé fagyott szívek dermedeznek s az éhezők fojtott sírása átokként ér az égig és némitja el az angyali üzenet kicsendült himnuszát. A megtartás örömdala helyett emberek, népek és társadalmi rétegek halálos ítéletének temetési éneke vonít végig a jeges életpusztákon. Ezerkilencszázharmincegyre olyan a megváltott világ karácsonyi képe, mint egy ítéletre rendelt sötét csillag.

Ez a karácsony is csak egy ringató mese és az lesz minden karácsony mindaddig, amíg a föld lakói nem teszik mindnyájan életprogrammá az égi üzenet angyali szózatát. Az igazi Karácsony akkor érkezik el, amikor minden emberi szív egy-egy bölcsője lesz a betlehemi újszülöttnak. És ezzel együtt megszületik az „új és igazságos társadalmi rendszer is, mely minden embernek emberhez méltó életet biztosít“ és megszületik a megváltó világbéke Istennek a magasságos mennyekben való dicsőségére, mert Megtartó születet.

* * *

A karácsony üzenete újból végig harsan a földön. Reszkető szívű emberek nézettek az égre s a kigyúlt csillag irányában induljunk el a betlehemi jászol bölcsőhöz egy örökké tartó testvéri ölelésre, hogy legyen meg végre az igazi Karácsony! . . .

Tóth Ferenc.

Legyen hát valaki áldott! . . .

*Áldott a sors áldott a végzet.
Áldott, hiszen semmit sem vétett . . .*

*Terhes a föld,
Terhes az élet
S virága, gyümölcse éget . . .*

*Dühös a hívás
Dühös a menés
Semmit-mondó a pihenés . . .*

*Szines a várás,
Szines a remény
Valamit ez is aligha ér . . .*

*Ér e valamit a megbánás
Az elhullás,
A megváltás!
Tudni nem lehet
Hitegető a felelet . . .*

*Áldott a sors
Áldott a végzet
Áldott, hiszen semmit sem vétett..!*

Bakos József
bölcsész.

DR. RÉVÉSZ KÁLMÁN.

1931 december 4-én több lett a mennyei hajlékok lakóinak a száma. Ekkor hunyt el *Dr. Révész Kálmán* a tiszáninneri református egyházkerület püspöke. Lelke levetette földi burkát és most már szabad íveléssel szárnyal fenn a mennyei trónus előtt, ahol úgysis oly gyakran szeretett időzni imáiban.

Ha az életét nézzük, röviden így vázolhatjuk: 1860 aug. 11-én született Debrecenben. Theológiai tanulmányait itt végezte, majd a berlini egyetemen tanult. 1886-ban a pápai theológia egyháztörténet tanára; 1892-ben kassai lelkész, 1898-ban abaúji esperes lett majd Tüdős István halála után 1918-ban a tiszáninneri egyházkerület püspöke, s 1920-ban miskolci lelkész. Rengeteg egyháztörténeti, bibliografiai cikke és tanulmánya, számos önálló munkája jelent meg. Gondos családapa, megértő jó barát a más vallásúakkal szemben is. Szív és érzésteljes ember.

Ha elveit nézzük, azok legtisztábban 1918 dec. 19-én tartott püspöki beiktatásakor tartott beszédében állnak előttünk: Textusa: „Mert nem beszédben áll az Istennek országa, hanem erőben“ (I. Kor. 4 : 20.)

„Vallom, hogy az egyháznak mindig reformálódni kell, de nem vagyok hajlandó egyházunk belső világában, minden ok és szükség nélkül, a külső világ rohanva száguldó alakulásainak mindenben tért engedni.“

„Egyházunk fő feladatának tartom tehát a hívek hitbéli megerősítését, egyházas buzgóságának, áldozatkészségének fenntartását, sőt fokozását, s egy új hiterős és öntudatos kálvinista nemzedék nevelését.“

„ . . . feltétlen szükség van felekezeti iskoláinkra. Ennek virágzása az egyház virágzása, színvonala az egyház színvonala . . . Minden erőmmel és törekvésemrel azon leszek tehát, hogy felekezeti iskoláinkat a napban változott körülmények között is minden fokozaton meg-
tarthassuk “ . . .

És ő elveit mindvégig megtartotta.

Méltán mondja főiskolánk halotti jelentése: „A főiskola a tudós püspököt, határozott és biztoskezü egyházkormányzóját, magas szempontú szellemi irányítóját, melegszívű és megértő feljebbvalóját, az emberi teljesítőképesség legfelső határáig terjedően pontos és lelkiismeretes adminisztrátorát, a bölcs embert és atyai jóbarátot siratja az elhunytban.“ Mint egyháztörténésznek meg volt a történeti érzéke és ily történeti szemlélettel mindig megtalálta a helyes utat.

Testét 1931 dec. 7-én adták át a földnek — lelke, szelleme még hosszú ideig hat és munkálkodik közöttünk.

Martin Miklós.

Modernség és konzervativizmus.

Két szó. Egymással merőben ellentétes jelentésű. Az első jelent talán valamit, ami új, de csak úgy *divatszertőleg* felkapottan, a másikonál azonban a mult *aequamens-* ének boros asztala jut eszembe. Természetesen jó adag „urambátyámmal“ és „ősi patinával.“ Mi is hát ennek a két szónak az igazi jelentése, amely a mi szegény magyar életünket kettétépte? És mi diákok, valljuk meg az igazat. két szék között a pad alá estünk. Tekintgetünk erre is, arra is, és ami a legkönnyebben megtehető ebben a helyzetben nem teszünk semmit.

Valamikor 1900 után, mikor Ady Endre tavaszi vihara megjelent a magyar szellemi életben, volt egy pár lelkesedő ember, — modernnek —, akik azt hitték, hogy új, nem látott szépségeikkel életre fogják ébreszteni ezt az álmodó, sűrűvérű magyar fajt. Az ő modernségük azonban nem divat volt, hanem a Jókaiak, Eötvösök és Petőfiek rajongó lelkesedése valami szent, nem észlelt csodáért. Fajszeretet, művészet tudomány, haladás voltak a vezetőeszméik a világ új, szabadabb levegőjü tájai felé.

Azonban elmúlt az ő lelkesedésük is. Jött a nagy „shakespearei“ vérzivatar, amikor mindenki: modern, konzervatív sarokba vágta Bibliáját, lelkét, levetkőzött mindent, ami még bennmaradt a felsőbbrendű emberből s hipp hipp hurrá! nekirohant a szembenálló testvérének és elharapta a torkát. A szájaize aztán kissé kesernyés lett a beszopott vértől s olyan utálkozással nézett a világra, hogy vagy nem látott többé belőle semmi értéket, vagy pedig csak ütni tudott.

Maradt azonban mindenesetre néhány egészséges ember is, akik még lélekkel tudtak sirni és nevetni, akik megmaradtak örök *moderneknek*. De nem kellett ez már senkinek. Kellott volna az ifjúságnak és kell ma is, mert a szólamokon túl minden ürrességünk ellenére is tudunk még néhányan lelkesedni. De . . .

De térjünk csak vissza urambátyámhoz. Urambátyám azt mondta ekkor: „Sirni fiam csak úgy lehet, ahogy mi sirtunk; a nevetés sem ér semmit. ahogy ti nevettek: mi neveltünk csak igazán a Gyurkovics lányok lakodalmán Egyébként tudd meg, ha nem úgy sirsz, ahogy én sirtam, mikor eltörtem az aranyhegedűmet és nem úgy nevelsz ahogy én nevettem abban a régi jó világban, akkor . . .!“

Mit csinált erre a szegény ifju akit az ősi patinás régi szép világ így megtámadott? Vagy: magában sirt és nevetett lelkének zárt ablakai megett és nézte, nézte ezt a csuf kis tülekedő világot, míg ő is beállt valamelyik kis iroda vagy más hivatal tülekedésébe s elfelejtett mindent, amiért valaha lelkesedett. Vagy nem lelkesedett egyáltalán, hanem leült az urambátyám borosasztalához és rábólintott minden szavára, mert minden rábólintás megért egy pohár bort.

De hiszen — mondja valaki — mindéddig csak a multól volt szó, és mi köze mindennek hozzánk? Bizony, éppen így áll ez a mai világra is. Csakhogy ma már a modernségek, sőt még a mult örök modernségei: Eötvösök, Jókaiak, Petőfiek, Vörösmartyk is elkoptak, a konzervativizmus is erejét veszítette. És félő, hogy rövid idő alatt

mindkettő megsemmisül valami jól eső vagy pad alatt heverésben, amikor már gunyt fognak üzni a sirásból és nevetésből s a lelkesedés csak a lapos vagy gömbölyű cipőfűzők elsőségéért fog küzdeni.

Nagy István
gimn. VIII. o. t.

A Tükör előtt. Jaj nekünk!

Lukács 2: 10–11. v

Ne féljeteK, mert imé hirdetek nékteK nagy örömet, mely az egész népnek öröme léssen: mert született nékteK ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, Dávid városában.

A Te nagy Életed Úr Isten eljött a földre, mi hozzánk: megszületett a Messiás Adtál nekünk Életet, hogy új életet éljünk Úr Isten és mi csak nézzük csodálkozó kézzel. Nem értjük. Elménk kutatja, keresi és mégsem értjük. Miért adtál? A földön most chaosz van; az emberek rágják egymást, az állatok pusztítják önönmagukat és a mező terményei mérges gyümölcsöt hoznak. És Te adtál mégis nekünk új Eget. Nem értjük Uram ezt.

Hiszen senki nem figyel az angyali hangra: ma született nékteK Megváltó. Senki nem hallgat a szóra, mert újra él az új-magyar Átok-Isten és a ma-Áldozár hangja túlharsogja az égi szót

Kis jászol bölcsőt mutatsz nekünk, mikor látunk Aranv-jászlát, parányi picit Jövőt mutatatsz, mikor smaragdos ami Jelenünk. Angyalokat küldesz, mikor itt van az élet nymfa csoportja. — Csodálkozunk Úr Isten miért tetted. Hiszen látod Te is ezt! Vagy talán reméled a Jobbat, a jobb jövőt, — reméled, hogy a GyermeK sírás elnyomja az Áldozár énekét, a fa bölcső az Aranv jászlát, a Jövő, a Mostot? Uram az ember erősakarátú, és nem úgy lesz mint Te szeretnéD.

Adtál nekünk Jót, — nekünk a sok- Rossznak, — az is elrosszul. Nem látod rothadásunk! Adsz hajnal pirt, — nem látod a chaosz sötétségét? Adsz életehxirt, leöntjük gonoszságvízzel! Minek adsz Uram hát nekünk, minek. Nem elég talán a haragod még mi ellenünk?

Minek adsz Uram, — mikor mi nem kérjük, — mikor mi úgy sem adunk érte semmit. Nekünk így szép az élet; a Mammon, Sodomá, Gomorra bűne, élvezetes bűne. Nekünk van Világosságunk, minek küldtél, a mienk szebb: villany-kéjes, festett-fényes útmutató.

Nekünk nem kell Messiás, mert mi magunk is azok vagyunk. Mi megváltjuk ezt a földet magunk és nekünk nem kellesz Te — Óh Úr Isten, de kevésre becsülöd az embert. Hát nem látod, hogy dolgozunk. Gyűjtjük a pénzt, öljük társainkat, koporsokat faragunk, — munkálkodunk. Sok az ellenségünk, — ölni kell.

Köveztünk mi már Téged és mi lett belőle. Nyomorra jutottunk, elvesztettünk mindent, hazánkat is. kenyertünket; ostoroztattunk, jajjongtunk. Most, — nézd Úr Isten, már virrad. Reménynapok jönnek, (régén az se volt,) hogy minden jó lesz és szép; kevesebben lesz-

nek az emberek, a Pénz több, a Vágy is több; igaz, — nem leszünk nép, csak emberek, nem leszünk nemzet, csak lények, — de meglásd Úr Isten minden jó lesz.

Minek küldesz Úr Isten Messiást, most mikor minden olyan szépen halad. Nagyon elkéstél Úr Isten, mert látjuk jobb így. Hiába adsz már, nekünk nem kell, — mi nem adunk semmit. Hallod az Áldozár épp most mondja: ne féljeteK, mert imé hirdetek nékteK nagy örömet . . . nem, nem az Áldozár mondja, — megzavarsz Úr Isten, — de hallod, cseng az Élet Aranya, száll az áldozati füst, szól a kúrt, — jobb lesz minden, mert mi magunk vagyunk az Élet. Nem, nem fogadjuk be kit küldtél, mert az *ma* nem jó már. Nekünk az Áldozár kell, a Most, az Itt- és nem a Majd, a Jövő.

Minek küldted el Fiad hozzánk, hiszen céltalan, nem kell már. Nekünk jobb így és szebb. Életet-élünk, Vágy életet.

Nézd Úr Isten, milyen szépen készül a karácsonyi ünnep, — viszik a Vágyat, a Jót - a Jóllakottságot, - a Mámort, a Gazdagságot, - a Mindent, vagy az élet utáni Vágyakozást, - és Te most jössz el, rontani a mi ünneplésünket? Nem Úr Isten, — rosszkor jöttél. Lásd, mindenütt Jólét, mindenütt Életerő. Mostélet van, minek jössz rontani. Nem kellesz Úr Isten, — senkinek.

Régen a kunyhók, hogy imádtak és vártak, most — lásd, azok is csendeseK teljesen, -itt-ott lehel a lélek már csak, de azok is csendeseK. Máskor, — hogy zajongtak, örültek, — ma már azok is kevesen vannak. A Te néped nincs itt Úr Isten már. — Kihez jöttél hát el Úr Isten, nagy Úr Isten?

Minek küldted el Fiadat, hiszen itt senki nem várta, — mert nagy — nagy boldogság van.

Stéphán László.

Halálos vágyban.

*Havas téli est karácsonyában
a szívem véresen, sírva vergődik
gyermekes vágyban.*

*Megyek végtelen angyalos este,
békét és otthont, embert, szerelmet
és családot esdve.*

*Égi zajt várok, hozsánnás szent nászt.
Az Igéretet, ígés szépséget.
Mindent mást, a mást.*

*S jaj, mitől gyermek szemeim féltek:
döngenek felém irtóztató, nagy,
halálos léptek*

*s havas téli est karácsonyában
a szívem véresen, sírva vergődik
halálos vágyban. . . .* **Tóth Ferenc**

A mi szegényeink.

Máté 25 : 34—40. v.

Szegény . . . Azóta van nagy jelentősége, valósága ennek a fogalomnak számomra, mióta egy vasárnap délután Darányi Lajos hitoktató lelkész úr szomorú arccal újságolta, hogy talált a Hustácon egy családot, mely négy nap óta még kenyeret sem látott. Nem írom le, hogy már maga a puszta elbeszélése is mennyire megrendített az elbeszelt nyomornak, — hiszen a lelki megindulásom csak az én dolgom. — de azoknak a szegényeknek éhezése és nyomorusága mindnyájunk ügye kell, hogy legyen. Mióta ezt az utmutatást kaptam Istentől, a szegények sorsa iránt egyre nagyobb érdeklődéssel viseltetem . . . Megyek a konviktusba . . . A bejáratnál három—négy koldus görnyedezik, — nem írom le ezeket, hiszen mindnyájan ismerünk szájalmas külsajú, az öregségtől, a nélkülözéstől megtépázott ilyen alakokat. Csak arról az öreg bácsiról szeretnék itt megemlékezni, aki apró lépésekkel tipeg-topog, mint valami járnai tanuló kisgyermek a konviktus felé . . . Igazi koldus . . . Megáll az ut távolabbi oldalán s vár kezét kinyújtva, hátha kap egy darab kenyeret . . . Valahányszor elmegyek mellette, szívem összeszorul a fájdalomtól, s a rettenetes gondolat kinez . . : hát ennyi az ember életcélja, hogy öregségére koldusbotra jusson? Az ajtónál egy pöttömnyi kislány áll. Alig tudja kimondani : fiatal ur egy kis kenyeret . . . Amott egy magasabb kislány. Szép, kék szeméből csupa ártatlanság sugárik. Nagyon megtetszik nekem, amint oldalán van a tarisznya, s kis kezét felémnyújtva mondja : Tiszteletes ur, egy kis kenyeret . . . Megcirógatom az arcát. Hogy hívnak téged kislányka? — Sz Erzsí. — Hol laksz? — A Hécén. — Jársz már iskolába? — Járok, a református iskolába. Mindent kikérdezek tőle, ami csak eszembe jut, s odaadom neki a délutánra meghagyott kenyere . . . Amint megyek szobámba, még mindég a kis Erzsike van az eszembe. Hogy megőrült a kenyérnek . . .

Ujabb ismeretlenek a konviktus előtt : 12—13 éves inasok, hatan vagy talán még többen is. Ezeken nem esik meg a szívem annyira, mert ők nem veszik komolyan az éhezést, — orditanak, lökdösködnek vagy labdával játszanak már hat órától, s ha valamelyik kap egy-egy kenyérdarabot, cinikus örömmel mennek tovább játszani. Ezek az utca mindennapi töltelékei, akik ott lábatlankodnak mindenütt. Az állomáson, a postán, ha vonat nem jön, az iskolakertben, vagy az utcán ödöngenek. Minek irjam le, hogy ezek Patak lefelhagyottabb gyermekei, legszájalomram méltóbb szegényei. Őket talán nem védi szerető édesanya, talán nem gondoskodik róluk verejtékező édesapa, talán nincs is nekik . . . s ezek napról napra csak léhaskodnak . . . éheznek, játszanak és cigarettáznak. Az egyiknek a szeme tele van mindig csipával, ruhája rongyos pelyhes, biztosan ruhástól alszik a „vackán“. A másik, a harmadik csak annyiban különbözik tőle, hogy még sápadtabb, még rosszabb a cipője, még piszkosabb a keze, nyaka, füle. Ezek mind emberi lények, ezek mind fel fognak nőni, ezek mind igényt tartanak arra, hogy éljenek . . . Mi lesz belőlük, ha

gondjába nem veszi a társadalom, ha csak a diákság fogja őket táplálni megmaradt kenyérdarabkával . . . „Munkát—kenyeret“ hangzik lelkembe a jövő éhes proletárjai ordítása . . . s bizonyos, hogy a kiáltozók között ezek is ott lesznek.

De hagyjuk el a konviktus környékét, s gyerünk a Hustác, Héce, Kispatak szegénytanyáira. Amikor a vasárnapi iskolásokon végigtekint az ember, könnyen leolvashatja mindegyik szeméből, ruhájáról, hogy milyen körülmények között él. Az egyik majdnem mindig abban a ruhában, azzal a kendővel a fején jelenik meg. Ennek bizonyára nincs több csak ez az egy. Egy ilyen vasárnapi iskolás lányka vezetett el, ébresztett rá arra, hogy Patakon nyomorgó családok is élnek. Amikor az iskola falai közt dolgozom, — amikor a diákszobákból az öröm, a jó kedv hangjai csapják meg fületem, nem gondoltam soha sem arra, hogy a Bodrog partján, vagy a Bodrog másik oldalán éhség miatt korognak a gyomrok, hideg miatt, „fa hián“ vacognak a fogak, — talán végelnyengülésben hanyatlanak le a karok . . . Amikor a konviktusban a fiúk hozzák nekem a kenyereket: Feltügylő úr kérem, kicsi a kenyere (ami néha igaz ugyan), félig öntötték csak a bögrém kávéval, vagy „Forró nagyon a kávé“, vagy „Hideg a krumpli, szósz, leves“ — mondom, mikor ezekkel a „panaszokkal“ jönnek hozzám a fiúk, megjelenik előttem az az édesanya, akinek biblia körünk önként felajánlotta konviktusi „kenyér adagját“ — Ez az asszony nem zúgólódik, — ez az asszony könnyes szemmel fogadja, mert az a 4—5 darab kenyér, melyet kosaraba teszünk — neki és családjának élet tápláléka.

Amikor az ember a jó meleg, frisslevegőjű szobában dolgozhat, nem is gondol arra, hogy vannak családok, akiknek házában az emberi hőszugárzás szolgáltatja a fűtő anyagot, mert az a kevés fa (gally), melyet az erdőből görnyedve cipel haza, egy-kettőre el fogy . . . Azonban nagyon gyarlónak érzem magam, hogy a nagy, emberi életüket felfaló nyomoruságról „csak pataki vonatkozásban“ is írjak, mert ki tudná papírra vetni, az ötgyermekes, tüdőbajban fekvő, csecsemőt szoptató családanya tengernyi fájdalmát, ki tudná leírni az aratás óta tüdőgyuladástól kapott tüdővésztes beteg fiatalember családja halál-szagú élettengetését? Ki tudná leírni a tanyák szomorú, haláléneket hallató panaszteljes életét, hát ki tudná egy Közlöny-cikkben éreztetni az egész ország nyomor dunnáiban. éhségágyain heverő parasztjainak, munkásainak, nincstelenjeinek emberi lelket megrendítő élet-tengődését . . . Ezt nem teszem, nem is akarom tenni, hanem csak arra szeretném felhívni olvasóim figyelmét, — hogy ez a tízenkettedik órában küldött segítség felhívó kiáltás, — *mozdítson* meg mindnyájunkat a szenvedők fájdalmának gyógyítására. Az a család, amelyikhez olyan csodálatosan odavezetett Isten, hogy meglássam, hogy nincs egy betevő falatja sem, — talán már régen betegségbe esett volna, vagy *lopni* men, volna, ha a „megvont“ konviktusi kenyerekkel nem tápláltuk volna.

Segíteni . . . segíteni kell a nyomorgókat azoknak, akiket Isten olyan helyzetbe juttatott, hogy nem érzik nagyon a mai kor válságát.

Ma nem predikációra van szükségük az embereknek, hanem arra, hogy az Ige szavait *kenyérdarabokká* változtassuk. Az előbb említett hitoktató testvéremmel, mikor a bajok orvoslásáról beszélgettem s mondtam, „Pénz, pénz kellene Lajoskám, hogy a nyomorúságot megakadályozzuk“ ő így felelt: „Nem annyira az kell ide, mint inkább a nyomort észretevő s enyhíteni akaró *jószívűség*. Egy ember. (a pap) nem sokat tehet, ha még az egész fizetését osztja is ki, — de ha egy egész gyülekezet megmozdul, — akkor lehet tenni valamit“. S ő tett is. Felkereste az ösmerős családokat, két szegény iskolás gyermeke napi ebéd kosztját kérte s kérése nem maradt meghallgatatlan; — a kis gyermekek a hét minden egyes napjára el vannak helyezve . . . Ez a gyógyítás egyik módja . . . De ebben a gyógyításban, ebben a munkában nem elég csak 5—6 családnak részt venni, — hanem akinek csak egy csepp tehetsége van is, az Ige parancsa teljesítéséhez: „Jobb adni, mint venni“, az mind álljon be a segítők, a testi és lelki orvosok táborába. Azt hiszem, Patakon azért még mindig több van „jó módban“ élő ember, mint akinek egy betevő falatja sincs, tehát nem képezne *megoldhatatlan* nehézséget szegényeink *életfenntartása*. A nyomor enyhítésének nem szabad abban kimerülni sehol ez országban, hogy egy néhány száz, vagy ezer gyermeket cipő és ruha segélyben részesítsünk, hanem annak addig míg a nyomor tart, *állandónak* kell lenni.

Mindnyájunknak szíven kell viselni egy-egy szegény család sorsát, hiszen ha őket felruházzuk, a Jézust ruházzuk fel, ha nekik adunk enni, a Jézusnak adjuk. Kenyér, ruha, cipő, meleg hajlék, ezek azok a dolgok, melyeknek hiányát érzi száz meg száz család. Ezeknek a betegségeknek orvoslási receptje a Pál apostol megfogalmazásában így hangzik: „Azoknak, akik gazdagok e világon, mondd meg, hogy ne fuvalkodjanak fel, se ne reménykedjenek a bizonytalan gazdagságban, hanem az élő Istenben, aki bőségesen megad nekünk mindent a mi tápláltságunkra, hogy *jót tegyenek legyenek gazdagok a jócselekedetekben. legyenek szíves adakozók, közlők*.“

Amikor látom hogy a konviktusból naponként három kis gyermek távozik mosolygó arccal, — mert megebédeltek — megkönyebbül, lelkem, hogy az anyagi nehézségekkel küzdő iskola, nemcsak diákjait, hanem másokat is táplál . . . Örülök, s egy forró ima sóhaj röppen el ajkamról: Istenem mozdítsd meg ne csak a pataki „gazdagok“, hanem az egész ország gazdagjainak szívét, hogy a kenyér nélküli gyermekeket, szegény és nyomorult embertestvéreinket mindnyájan gyógykezelés alá vegyék.

Azt hiszem, ezután nem kell arról írnom, hogy milyen legyen a karácsonyi ünneplésünk, milyen legyen a karácsonyi ige hailgatásunk . . . Utolsó kérés a szegény éhező embertársaim nevében a Jakab apostol szava: „Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és Atya előtt ez: *meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságokban!*“

Lássuk meg és látogassuk meg szegényeinket, hogy az Ur Isten meg ne látogasson bennünket ítélete ostorával, amiért talentumainkat elásó szolgálk vagyunk.

T. L.

Megtérésemért köszöntöm anyám.

Ömlik ajkamról a méz,
szirup-folyó; vallomás-patak
arról, hogy megtaláltalak.
Kopott hegyekre, vemhes rónákra
— ahol a lélek száz tűzbe néz, —
vágott küldeni egy idegen kéz,
hogy megmutassa; megtartalak.

Örök-akarat küldött
megvini millió csatát
s megöltem az istenadtát;
szeszámorban fogant rózsás kedvem,
mert azt akarta a Teremtő.
És, hogy ne jöjjék még a temető,
akartam hát szent akaratát.

István este volt; ünnep.
Szent karácsonyi jézusos ének,
István-esti ének vének,
iffak borcsókos ajkáról szállott
gyémánt. Lót rázó szűrös szélbe.
Házunk előtt bámultam az éjbe;
névestémen gyóntam a télnek:

Csikorgó vándor Uram,
kegyetlen, jeges gyilkos Atyám!
jó, hogy a multi szép éjtszakán
megtartottál. Mozgott a föld, hóhegy,
korlát, házak, zenélt a húzal
és bukdoztam haza ólomsúllyal.
Kétségbeesve, sirva-várt anyám.

* * *

„Fiam, fiam
be vártalak.
Tönkreteszed az életed,
úgy féltetek, jaj, féltetek!
Javulj meg, fiam, gyermekem.“ —
Sírt az anyám s én könnyeztem.
Összeestem.
Rámborult, csókolt az anyám
s ma, Karácsony-esten megtérésemért köszöntöm anyám

Bodnár István
IV. tan. növ.

Folytatás.

A cím után ítélve Kedves Olvasóim ugye azt gondolják, hogy ez valamelyik régebbi számban megjelent cikk folytatása? Hát én biztosítok mindenkit, hogy ezt jól gondolja! De melyik cikknek?!?. Azért, hogy névleg Kalmárnak hívnak nem fogok ezzel sem kereskedni, hanem megmondom nyíltan, de nehogy a Nagy Főnök megtudja!!!, hogy ez a kis humoros elbeszélés a 3. számban megjelent „Gólya intimitások“ c. novellának a folytatása. Tehát nehogy valami félreértés legyen bárkinél, én is kiírom az utolsó mondatát a cikknek és ahoz fűzöm gondolataimat, nehogy a Tek. Szerkesztőség egyes tagjai (különösen Stéphan László társszerkesztő Úr!?!) már itt belessejjenek cikkembe és mint első próbálkozást buzdításból . . vissza-
lökjék.

Tehát kezdem ott, hol a másik, cikk befejeződik: „Igy folyik az én szobafőnöki életem. Igy tengetjü k életünket által, — sok hajjal és keserves keservvel.
Stéphan László.

Ezt a rövid, de nem csattanós befejezést fogom (theológushoz illően) textusomnak választani. Az előző cikkből már K. Olvasóim láthatták, hogy „lángelme vagyok“, amit most is bizonyítok, mikor a kösziklából vizet fakasztok.

Olvassuk el mégegyszer a textust: „Igy folyik az én szobafőnöki életem.

Hogy folyik?!?

Erre a sokat kifejező, sokféleképen magyarázható, igen költői mondatra fogok pár szóban reflektálni.

Hogy folyik?!?

Reggel, mint jó szobafőnökhöz illik, rögtön egy félórával a csengetés után kinyitja a szemeit, vagyis hát csak nyitná, mert csak nyitogatja vagy öt percig, míg a fényhez hozzászoknak a most megoperált, még „beteg“ szobafőnök szemei. Majd elkezd kiabálni: „Jozsó! Boleszláv! . . Naplopó!!! felkelni!!! Dehát igen kellemetlenül csalódik, mert Jozsó, Boleszláv és Naplopó már régen a tornacsarnokban nyúzzák a gyűrűhintát, korlátot és a vívókarddal egymást.

Meglepetésében újra hosszabb ideig dörzsöli szemeit, nehogy rosszul lásson, de csak nem látja a „szerencsétlen“ lakótársakat. Lassan aztán hozzá kezd öltözködni. Kihúzza a nadrágját a vasaldából! (a párnaalól,) mert hát csinos akar lenni, mivel Őt is utólérte az, ami nagyobb a nyavalyatörésnél is?!?. . . t. i. szerelmes lett. Szerelmes lett egy igen helyes helybeli leányba. Ő is „odacsapódott“, de vele nem történt meg az a kellemetlen dolog, hogy a kislány azt mondotta volna: „nem szoktam fiúkkal sétálni!“, hanem ellenkezőleg, igen szívesen fogadták a közeledést és a Nagy Főnökünk ábrándos, szépreményű csolnakja kikötött egy gyönyörű szép pázsiton. Azóta van baja, meg baja szegény „együgyű“, „sajnálatraméltó“ gólyáknak is, mert minden este az egyiknek egy nadrágot, a másiknak egy cipőt ad, sőt! Naplopó kolléga is kap egy cipőt, mert a Nagy Főnök kicsiny

birodalmában fontos a rend és harmónia (nem a harmónium pedig most fog tanítói oklevelet szerezni!) és szegény elpredesztinált szoba társak boxolnak, „vasalnak” rendületlenül. A cipőtisztítás még csak hagyján mert olyan gyakorlatunk van benne, hogy öt perc alatt kipucoljuk még az új 47-es „csolnakját” is, de a „vasalás!” „ja-ja-jaj! Be kell vizezni a nadrág élét és szépen a lepedő alá tenni. Egész éjszaka, mint egy szobor. úgy kell feküdni rajta mozdulatlanul. Reggel kezdődik aztán a cécó, ha rosszul sikerült a „vasalás!” Jaj szegény gólyáknak! (most is vízért akart kikergetni!) Veszekedik, mint egy igazi Nagy Főnök. Dehát ugyan ezt meg lehet néki bocsájtani, mert hiszen Ő nem „hallgató teológus”!?! . . .

Hozzá fog újra az öltözködéshez, gondolván hogy egy-kettőre felöltözik. Azonban csalódásban részesül?!?! . . . Ugyanis nincs zoknitartó?!? . . . nincs az egyik cipő?! . . . nincs papucs?! . . . már pedig ezek nélkül öltözködéshez kezdeni még egy szemfényvesztőnek sem lehet. De ni! . . . és a szekrény tetején megpillantja a cipőt, . . . a székre csavarva a zoknitartót, az ágy alatt a papucsot . . . és vágyakozva kiált feléjük, hogy térjenek meg, mert öltözködni akar.

Júj! . . . Pszt! . . . de mintha kopogtatnának?! . . . Ránéz a Jozsó órájára (mert néki az sincs) és fogvacogva konstatálja az időt: 7 óra lesz mindjárt! . . . és ilyenkor szokott a Nagytiszteletű úr vizitálni! S mint egy felelet hallatszik az ajtón át a Nagytiszteletű úr szava: „Ugy látszik, ezek mind elmentek tornászni!” . . . „de hiszen Stéfhánt most operálták és ő már tornászik?! . . . S a Nagytiszteletű úr szavaira a Nagy Főnök még nagyobb hallgatása ad félig megnyugtató választ.

Elvonúl az idő és a Nagytiszteletű úr odább megy s Főnökünk mostmár szünet és akadály nélkül hozzákezd az öltözködéshez. Közben a szája inditékán jönnek az angyalok az égből, de fejjei lefelé. amit végre megszakít Jozsó, Boleszláv és Naplopó jövetele. Mind a háromnak majd kiesik a feje a száján, amikor benyitva meglátják a Nagy Főnök kissé nagyon összekuszált haját, és szánalomraméltó hosszúságát, mely a tekintély kedvéért méginkább a felhőkig akar érni és . . . mosolyognak . . . és egyre csak mosolyognak, mint mondom. hogy a fejük majd kiesik a szájukon. Komolyságot erőltetve aztán illedelmesen „Jó reggelt” köszönnek, ami mégjobban a szívére szad a Nagy Főnöknek és végül szájába véve csibukját (mégcsak most kapta, tehát éjjel-nappal azt szívja) és szíveket megzavaró hangján így kezdte előre betanult és már többször elmondott beszédjét: „Pizkos, pihés gólya!!! . . . Jegyezd meg magadnak (mondja minden szót hangsúlyozva), hogy én Stéfhán László III. é. teológus úr vagyok!!! . . . és . . . te? ! egy . . . gólya (mondja megvetés és büszkeségtől kevert hangon,) és Énvelem ne viccelj! . . . ! . . . ! vagy hát ugyan mit is beszélek „Én”!!! veled. Majd elintézi a Nagytiszteletű úr.

Bűnbánónak látszó, mély hallgatás következett, amit csak itt-ott szakít meg egy egy csuklás . . . és mennek mind a hárman a mosdóba. Mosdás közben aztán kibékülnek, mert nincs a Nagy Főnöknek fogpasztája és Jozsó gólya szokott adni néki a „hitelbevásároltából.”

Reggelire cakk-pakk készen vannak testileg lelkileg, külsőleg-belsőleg. Reggeli után feljőve a szobába Főnökünk a közép „c” n így kezdi kérőleg: „Hát Kedves Fiúk. E perctől kezdve legyen vége az ilyen „rossz” vicceknek. Látjátok tegnap este 11 óra tájban hazajöttem a vacsoráról holt „fáradtan” és mikor ráfekszem az ágyamra úgy érzem (folytatja szemtelentül Jozsó) mintha a nemrégien elhagyott földi angyalok vinnének elevenen a mennyországba, pedig hát csak az ágyam szakadt le, jobban mondva esett szét és

Fogd be a szádat!! . . . — volt rá a kemény felelet, amire vizszont a mi válaszunk egy. az előbb említetthez hasonló hangos „mosoly” volt, — „mert te vagy a legszemtelenebb gólya. ez igen sokunk által elismert sajnálatos dolog!! . . . és pont az én szobámba kerültél: ? . . ? óh jaj szegény fejemnek, . . . de nem baj, folytatja higgattabban — . . nem baj, . . majd tesz róla a Nagytiszteletű úr! (És elfordul tőlem).

„Hát fiúk még azt akarom mondani, hogy ne csináljunk többé egymással viccet, hanem komolyodjunk meg.” (De erre aztán kitört a „mosoly” Jozsóból újból, aztán komolyabban így szólt:)

Néked az jó vicc, amikor 11 óra tájban éjszaka hazajössz nem „hallgató teológus” módjára. hanem a legnagyobb lármát csapva!! Nekem lármázhatsz! . . de szegény Naplopónak!! . . Ó a nap 24 órájából alig alszik át 12-öt! . . Éjszaka 8-at, d. u. pedig újra 4-et, vagy a változatosság kedvéért d. e. 2-öt és d. u. is 2-öt! ? Nincs egy csepp belátásod? ! ? . . .

No erre aztán magamraharagítottam Naplopót. Persze mi „mosolyogtunk”, a Főnök úr is velünk együtt és az én „hihihim”, a Boleszláv „höhöhö“-je és a Nagy Főnök „hühühü“-je kitünő triót alkotott. Most már nem haragszik! Milyen könnyű megvigasztalni!!

Ezután megindultak a hosszantások vicc alakjában. (Rám is felhozta annak a kegyetlen kislánynak a szigorú visszautasítását.) És lassanként helyreállott a béke.

Milyen jó fiúk! Alig akasztottak még náluknál nagyobb (nem embert, mert tudvalevő, hogy Főnökünk 198 cm.-recske) csirkefogót!

Hát mi történt a multkor Naplopó kollegával? ? . . Végre ráadta a fejét a tanulásra! Elővette az Új-Kánont és felnyitja már az! ? első oldalon tart és olvassa magában. Azonban Isten úgy rendelkezett vele erre az órára is, hogy aludjon és amint odanéztünk, Naplopó kollegánk már „fújja” a studiumot, nem mintha már nagyon megtanulta volna, hanem szegény . . . elaludt! . . . és fújta . . . fújta a studiumot rendületlenül! . . megszakítás nélkül! . . mint más ember a kását, ha meleg. Hát mit tehattünk mást, mint a „trio” egy „egetrázó mosollyal” felébresztette.

Igy folyik az én szobafőnöki életem!

Hogy . . ? ! de nem csak így! ? Szokott komoly dolgokkal is foglalkozni Főnökünk, de ettől mi nagyon félünk. (Szegény gólyák! . még nem szokták meg.) Leül, legtöbbször Jozsóval szembe és hangosan, (hogy mi is halljuk) így kezd gondolkozni: „Ja-jaj! . Hogy fogom az adósságaimat kifizetni? ? . . a pincset? . . a cipőt? . .

a fogpasztát ? . . Ezt is kár volt venni ! . . Hiszen itt a „Tied“ Jozsó ! . . Jaj ! . . Hogy fogom kifizetni ? . . azt . a sok . mindent, amiket csak Neuman és Czeizler úrék tudnának felsorolni ? . . Jó már néked Jozsó ! . (felsóhajt) . „Te“ már kifizetted őket, még *megvételtkor*. De én ! Ja jaj ! . . Már minden rokonomat „felkerestem“ ! és minden hiába ! Ja-jaj ! (És szép nagykezével hátrasimítja kiöndö lált haját ! Néha a változatosság kedvéért meg is rángatja, mi hallgatunk, mert hiszen mi buta falusi gólyák vagyunk, kik képtelenek megcsinálni és betanítani búcsúbeszédet az esetleg kölcsönadott pénzünkhöz)

„Igy folyik az én szobafőnöki életem.“

Bizony, ez így folyik a mi kárunkra és multságunkra.

Dehát Naplopó itt rágja a fületem, hogy az ő gondolataiból is közöljek egy párat ! ? . . .

A multkor már majd összetörte a fejét azon, hogy mit csinált ebben az évben már ? (Nemes gondolat.) Hát bizony csak olvasott. Az Új- Kánonbói egy féloldalt (mondja magában.) Itt aztán megállt ! (Tipikus „hallgató teológus“ és ha így halad, a kollokviumokon sem fogja megtagadni nemes „én“-jét.) De hiszen olvasott még ! ? ! Minden este a bibliakörökön — akár akarta, akár nem — a bibliát. Igaz, hogy akadozva, de az minálunk nem számít. De hopp ! . . . hiszen még írt is ? ! Megírta a „kislánynak,“ hogy búsul, mert régen nem kapott már levelet Tőle. Azután meg kitűnően dalol. Nagyon szép cibere bariton kevert hangja van. Aztán . ? . . (hopp) nótákat gyűjt. (Szentimentális fiú.) És aztán (mostmár fejezem munkálkodását) eszik, iszik, alszik ! ! Nagy dolog ám ez is ! ? Igen sokat már azért temettek el, mert nem tudott enni és igen sokat azért, mert nem tudott inni ! ? ! Ugye milyen nagy dolog ? ?

„Igy folyik az én szobafőnöki életem“. ! ? !

Kalmár András

I. é. h. h.

Könyvek.

Czeglédy Sándorné Kósa Margit: Az Úr szolgálatában. I. kötet Vasárnapi iskola. Sylvester R.-T. kiadása. Budapest, 1931 8. 162 old.

Református lelkipásztorné írta ezt a könyvet „szeretettel és imádsággal“. . . És Isten megáldotta a munkáját. A könyv két részből áll : I. Elméleti rész. II. Gyakorlati rész.

Az *első* rész a vasárnapi iskola lényegéről, többrendbeli céljáról, létjogosultságáról, a vasárnapi iskolai tanítóról, az előkészítő óráról, a tanításról, a vasárnapi iskola hasznáról és gyümölcséről tárgyal. Nem feledkezik meg a vasárnapi iskola keletkezéséről és elterjedéséről sem. Elvi alapon tárgyalja a vasárnapi iskolai jutalmak, ajándékok, könyvvezetés, adakozás, persely, szeretetvendégség, ünnepélyek, kirándulás stb. kérdését . . .

Elvben egyet értünk a szerzővel, csak azt szerettük volna, ha e rész utolsó fejezete is teljes lenne és nem csak utalás.

A *második* rész negyven tanítást foglal magában. A közepes tanítást mindegyik felül mülja. Ismeri a gyermeki lelket, tud hozzá alkalmazkodni. Elvéhez, hogy a tanítás „élénk, színes, szemléltető legyen” és hogy a tanításnak „egységes, tömör és kerek egész” nek kell lennie hű marad. Illusztrációi, kérdései, közvetlensége, mindig ébren tartják a figyelmet.

Ha hibát kellene keresnünk, azt szeretnénk megtudni hanyadik osztály számára készültek e tanítások? Valahogy a rendszert nélkü lözzük e részben, pedig ez szükséges az oly könyvnél, mely „azok számára akar útmutatás, irányítás és bátorítás lenni, akik szeretnek a gyermekekkel foglalkozni, de nem tudják hogyan fogjanak hozzá”... Szerettünk volna táalázatos munkabeosztást az év összes vasárnapjára. Így a könyv teljesebb lenne. — Ám ezek nem lényeges kellékek és meg nem létük nem von le a munka értékéből, jóllehet meglétük emelte volna azt.

A munkát így is, amint van, sikerültnek tartjuk és bátran merjük ajánlani.

Kapható a Sylvester R. T. könyvosztályánál, Budapest VI., Hermina-út 37. 4 P 20 f. beküldése ellenében portómentesen, vagy pedig utánvéttel 4 P. ellenében, mely esetben a portó megrendelőt terheli.

Martin Miklós.

Böszörményi Jenő: Napsütötte mezőkön. (Elbeszélés.) Szentés. (94 l.) Böszörményi neve már nem ismeretlen előttünk, pataki diákok előtt. Hisz épp most egy éve volt itt s nevetteget meg csendes, szelid és józan humorával; s mintha ő is emlékeznék ránk az egyik novellában a *Szerzői est*-ben.

Az azóta itt-ott megjelent elbeszéléseit kapjuk ebben a kötetben. Első novellája, melyről a könyv címét kapta: *Napsütötte mezőkön*; az ebben levő napsugár végig vonul az egész könyvön, de kétféle alakban. Az egyik mosolyra derít, mint a tavaszi napfény (*Nagy-pál Mihály a miniszterig fellebbez*), a másik, mint a bágyadt őszi fény, valami szelid és csendes borongást ébreszt bennünk. Humora nem sértő, borongása nem éles fájdalom, hanem a napsugár aranyozza be mindkettőt. Ő maga is mondja: „Mikor az édesanyád könnyeiről beszéltél, úgy éreztem, hogy napsütötte mezőre vezettél... az ifju lány csokra sem volt más, mint napsütötte mező.”

Elbeszéléseiből szeretet és jószág árad, mely meghat, felemel s hiven tükrözik egy kiegensulyozott lélek szempontját és izlését (*Isten követségében*). Szerzőjükön megérzik, hogy kálvinista pap, s emberein is rajta van e bélyeg. bár meg sem említi. Ismeri a falu életét. a hallgatag, nyugodt alföldi magyar jellemét s valóságos typus rajzokat ad. Nem csoda ez, mert ki is ismerje e népet, ha nem a pásztora, a köztük élő falusi pap?

Jellemző rá a családi élet melegének megbecsülése s az anyai szeretet közvetlen s igen hű megszólaltatása (*Kádár Balázs virágot küld, Karácsony*). Hangja mindenütt meleg bensőséges, minden erőltetés nélkül népies s így magyaros.

Aki ebben a zürzavaros világban megpihenni és felüdülni, s ebben a kemény télben is napsütötte mezőkön akar járni, az olvassa el ezt a könyvet. B. L.

Dr. Rác Lajos: Sárospataki irodalom. Dr. Rác Lajos neve maga is garancia arra, hogy amit megtesz, azt a legapróbb részletekig kidolgoz. Ezt látjuk itt is. S a mód, ahogyan megírja összegyűjtött anyagát, biznysága az ő mindég égő munkás szeretetének, mellyel a főiskolát szereti 28 oldalra terjed ez a munka. S felsorakoztatja mindazokat a személyeket, akik Patakkal kapcsolatban voltak, s akár tudományos, akár szépirodalmi, akár pedig zeneirodalmi téren a főiskola, a társadalom és az ifjuság életében kitűntek. Különös szeretettel időzik a főiskola számos neves alakjánál és példakép állítja oda őket a jelen és a jövő elé. Mi nem tehetünk mást, mint hogy hálás köszönetünket fejezzük ki az Alma Mater hű fiának munkájáért. A munkát megvételre szeretettel ajánljuk. Galambos.

Szerkesztői üzenetek.

Komáromi Jánosnak szeretettel üzenünk.

Egy könyvet kaptunk „Pataki diákok“ címmel és benne egy pár sort: „A Sárospataki Ifjusági Közlöny nagytekintetű Szerkesztőségének — tisztelettel Komáromi János.“ Ugy éreztük nem is a posta hozta ezt, hanem a Lélek, az emlékezés lelke. — Olvastunk a fenti pár sorban és mintha ez jött volna hozzánk: Jól van Fiaim, dolgoztok. Erősen. kitartón, hogy a nagy magyar éjben lobogjon Patak Tüze. Jól van Fiaim! Figyellek benneteket én, egy a sok multból. Figyellek benneteket és őrlül a szívem, hogy erősen éltek. — Mintha ezt olvastuk volna belőle.

Legyen áldott az a szív, mely gondol ránk, — hiszen a mi munkánkban benne van a multak munkája is. Mi is küzdünk, de küzdésünkbe erőt ad az a tudat, hogy a Komáromiak nem felejtkeznek meg rólunk és velünk vannak.

Köszöntjük az Író, az Embert, a Régi Diákot, mi, a jelen diákjai, — munkásai. Szerkesztőség.

„Uram, ifju lelkemet látod“, -Megpihentem“, „Ugye id'adod“ c. költemények szerzője írjon még nagyon sokat, hogy átlábalja azt a távolságot, ami versei és a XX. század eszmei és formai tartalmu költeményei között tátong, de vigyázzon bátor lépteire, mert a szakadék mély.

Stern Ignác uri szabó tiszteltet minden ismerős és ismeretlen embert. A diákságot meg arra kéri, hogy a vakációba ne rohanjon vasalatlan ruhával. Ingyen vasal csak az ünnep után kell a „csekélységet“ kamatmentesen megfizetni. Boldog karácsonyi ünnepeket kíván. *Mi is.*

Hirek.

Kedves Olvasóinknak! Istentől megáldott kellemes Karácsonyt és boldog Új-évet kíván a Szerkesztőség.

Kormányzó Ur Ófóméltósága névnapját az ifjuság bensőséges keretek közt ünnepelte meg december 6-án.

A **theológus ifjuságot** meglátogatták **Nádhózy Bertalan** diósgyőri és **Benke József** hejőpapi lelkészek, kik a szociális kérdéstről tartottak igen értékes előadásokat. Szívességüket itt is megköszönjük.

Kiadja: a főiskolai Ifjusági Egylet.

Kiadóhivatali főnök: Tóth Lajos IV. é. hh.

KONCZ FERENC, SÁROSPATAK

LORANTFY U. 8. CIPŐÜZEM ÉS CIPŐKERESKEDÉS SAJÁT HÁZ!!

Külön mértékosztály!!

AZ ORSZÁGOS IPAREGYESULET
DISZ ÉRME

BUDAPESTI
CIPŐFELSŐRÉSZKÉSZÍTŐ

BUDAPESTI CIPÉSZ IPARTESTÜLET
KIÁLLITÁSÁRÓL I. DÍJ

SZAKKIÁLLÍTÁS
1920

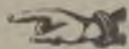
! A diákság évek óta felkarolt cipésze !

Megrendelésre készít elsőrendű férfi-, női- és gyermek-, egyszerű és divatcipőket, orthopédcipőket, cserkész- és mindennemű sportcipőket vízhatlan minőségben, **szolid árak** mellett. **Javítások** gyorsan és gondosan eszközöltetnek!

Allandó raktár férfi-, fiú- és gyermekcipőkben, papucs- és házcipőkben, cipőápoló és vízhatlan szerekben; minden létező színben legjobban minőségű **cipőkrém, lack-olaj, cipőfestékek**; vadász- és sicipőkhöz **cethal-cipőzsinór**; alacsony termetűeknek **belső sarokemelő**; elsőrendű **cipőzsinór**; fájóslábúaknak **ludtalp-betét** és mindennemű talpbetét-különlegességek!

Vidéki megrendelések azonnal eszközöltetnek!

Legszebb ajándéktárgyak nagy választékban!

Joggal mondja az angol:

'Time Is Money'

(Az idő pénz.)

FONTOS Őnnek, hogy tudja a pontos időt?

Keressen fel még ma és **kérje az „én” órámat** 3 hónapi próbaidőre. Meg fog győződni arról, hogy lehet olcsón és mégis **megbízhatóan pontos órája.**

Órák, mindennemű ékszerek, dísztárgyak, **valódi ezüst** evőkészletek **kedvező részletfizetési feltételek** mellett kaphatók.

Spitz Pál

órák és ékszerész, Sárospatak.

Vidékre **választékot** készséggel küldök!!

Varrógépek és eredeti **Steyer Vaferrád kerékpárok** gyári raktára!

Fodrász-

és borbélymunkák *legpontosabban eszközöletnek*

Sárospatak,

☞ a Patikaközben. ☞

Dobozy István

a diákság felkarolt borbély és fodrászmesterének modern műtermében.

40 év óta áll fenn

**id. Szepessy István
sütődéje.**

Sárospatak legrégebb, legkedveltebb péküzlete.

Minden nap friss

**péksütemények,
fehér és barna kenyerek.**

Nyomtatta: Kisfaludy László a ref. főiskola betűivel Sárospatakon.